

REDACCIO I ADMINISTRACIO:

13, rue du Pardal, Perpignan

Envieu l'import de les subscripcions
i els donatius alC. C. Postal Montpellier n.º 496 26
Josep Buiria, 13, rue du Pardal,
Perpignan (Pyr.-Or.)

Preu de l'exemplar : 10 fr.

FEDERACIO

DEMOCRACIA

SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EL TREBALL ESCLAU

Els innocents parlen de les dictadures com si es tractés d'un fanatisme o d'una vessània. Difícilment cap dictador, encara que ho proclamí, es creu representant de Déu a la terra. La cosa té una mica més de malícia. No hi ha cap dictadura que no tingui per propòsit fonamental l'explotació màxima del ciutadà convertit en serf, la imposició del treball esclau. I en nom de Déu, de la Pàtria o del Socialisme, els dictadors moderns, com els antics, estableixen extensivament i intensa l'esclavitud civil i l'esclavitud del treball.

Franco, amb els seus ribets de **caballero cristiano**, va actualitzar l'antiga fórmula evangèlica de **redenció de penas por el trabajo**. El comerç d'esclaus era l'aplicació dels principis capitalistes a les pràctiques primitives de l'asserviment dels homes i comportava els seus riscs: calia nodrir, seleccionar, transportar, tenir cura de les famílies i de la reproducció, evitar les epidèmies, en fi, tractar els homes com un animal o una planta. Això era massa, i hom es podia establir tots els mals de cap declarant esclau tot el país, tota la nació. I no hi havia necessitat d'anar a caçar negres al continent africà, ni passar pels períodes d'adaptació, ni sofrir pèrdues per defuncions a vegades massives del "material" transportat. Es podia tenir mà d'obra blanca, de franc, sempre a punt, sempre **en place**, submissa, adaptada, apte i sense cap risc.

Això no és cap idea capitalista. Les arrels d'aquesta concepció social provenen de la bèstia que ha estat l'home, abans de decidir-se la seva evolució, abans d'iniciar-se el complexe espiritual i sensorial que ha fet de la humanitat una espècie dirigent i privilegiada en l'univers animat. La reversió que l'esclavatge significa no té res a veure amb les lluites entre el capitalisme i el socialisme que pressuposen un pla de desenvolupament i de civilització infinitament allunyat dels perills de la pèrdua de la personalitat humana. Allà on el socialisme i el capitalisme s'enfronten de debò, el risc i adhuc la idea de l'esclavatge s'han perdut totalment com s'han perdut els atavismes i els vestigis del ximpanzé o del gorila en l'organisme humà.

Deixem, doncs, els atenuants i els eufemismes. La finalitat de les dictadures modernes, com de les antigues, és la imposició

Editorial

del treball esclau. Si en volguéssim dubtar, no podríem. L'hitlerisme, el franquisme i l'estalinisme en són la prova irrefutable. No som nosaltres els detractors de la U.R.S.S.; són els seus dictadors cruels i primitius, els contemporanis de Hitler i de Franco, els governants que parlen de socialisme amb el llenguatge de l'ésser intermig de Trimil o de Heidelberg. Els britànics i els americans han trigat massa a denunciar que la Unió Soviètica era un camp immens de treball esclau i que més de deu milions de ciutadans del paradís del proletariat consumien llurs vides sense esperança en les regions auríferes de Khatanga i en les mines de Dalstry i Karaganda, sense comptar els milions d'estrangers — entre ells republicans espanyols — que comparteixen l'esclavatge rus en condicions de competència amb els camps de Dachau o de Miranda de Ebre.

Què té a veure tot això amb el socialisme? Dies passats, en el Consell Econòmic i Social de les Nacions Unides, el delegat soviètic, Aratunian, justificava la gran extensió del treball esclau en el seu país dient que « la política penitenciària de la U.R.S.S. és progressista i aplica el principi del treball **correctiu** ». Exactament igual que la **redenció de las penas por el trabajo**. El més interessant és que els « delinqüents » a la Unió Soviètica, com a l'Espanya de Franco, com a l'Alemanya nacional-socialista, són polítics, gent que pensa o que se sospita que pensen. Pensar, de qualsevol manera que sigui, intentar pensar o ésser suspecte de pensar, es castiga amb la mort o amb treballs forçats a perpetuïtat en condicions d'acabar amb els organismes més forts en plena joventut. No s'escapen ni els addictes al règim car hom mai no sap amb certesa si està dintre de la línia. I aquest és el progrés que ens ofereixen les dictadures modernes, cristianes, atees o comunistes. Tant se val!

...

Els socialistes catalans no podem tenir dubtes sobre el cas, ni la nostra posició ofe-

reix alternatives. Només podem tenir tractes amb persones. Els que practiquen l'esclavatge en nom del que sigui, encara que invoquin el socialisme, són éssers retardats que no pertanyen a la nostra espècie. I si entre ells es barallen, ens és indiferent. Sabem que, en el fons, són iguals. Que dues esglésies s'excomuniquin reciprocament, que es perseguixin i facin màrtirs d'un costat i d'altre, és un epísoodi que no té cap importància. És la llei de la selva, és l'absència d'humanitat. Ens interessa més els negres de Bechuana-landia, explotats pels **afrikanders**, però susceptibles de cultura i de bondat, que els plans quinquennals del Kremlin o les bàsiques espanyoles producte del treball esclau. Com les piràmides d'Egipte, com les obres colossals de Babilònia, restaran com el testimoni d'una degradació i d'una bestialitat erigida en poder.

No podem admetre confusions: l'antifranquisme comunista i l'anticomunisme franquista són la cara i la creu de la mateixa moneda falsa. Entre nosaltres no pot tenir circulació. Si Catalunya aspira a un pervindre, si el socialisme té algun sentit, cap contingència, cap circumstància, cap apremi, ni el més urgent, com és el de deslliurar-nos de la tirania franquista, no podrà induir-nos a transigir amb els que denigren l'home i el treball, amb els que proclamen el treball correctiu, amb els qui imposen el treball esclau. Aquesta és la pedra de toc per a conèixer un règim, una doctrina, uns homes. Els treballadors del món i en especial els treballadors catalans, modelats en el culte de la llibertat i gèlsos de la dignitat del treball, mai no podran comprometre llur personalitat humana i de classe amb aquells que diuen combatre la reacció fent revertir el proletariat, l'home per excel·lència, a una condició inferior a la de les besties de càrrega.

Es desgraciadament massa freqüent sentir refugiats, i encara ho és més entre els internats en el gran presidi franquista, que diuen amb una certa convicció: « Vingui el que vingui, sigui la monarquia, sigui el comunisme, mentre se'n vagi Franco! ». En primer lloc no hi ha cap probabilitat de que ni els monàrquics ni els comunistes treguin Franco. Equival a demanar a la lluna que apagui el sol. A Franco l'hem de treure no-

saltres, els democrates, amb l'ajut o la simpatia dels altres democrates del món. Si esperem que el treguin els monàrquics o els comunistes, tenim Franco per tota l'eternitat. Com i perquè l'haurien de treure, si són ells cridats a l'herència, si són els seus successors naturals?

Entre els que no mengen i que no són comunistes, hi ha la vaga il·lusió de que amb el comunisme menjarien encara que es trobessin privats de tota llibertat. Haurem de repetir que la llibertat és pa i que el pa és llibertat? Si Espanya amb el franquisme és

un presidi i una incubadora de tuberculosi i de consumpció, l'espanyol conserva encara un sentiment de protesta que els seminaristes soviètics castrarien en pocs anys. La misèria fora la mateixa, però la M.V.D. deixaria la policia franquista a les beceroles. Que ho diguin sinó els centenars de milers de presoners alemanys i japonesos que encara hi ha a Rússia i que quan moren extenuats són reemplaçats pels soviètics que han tingut la desgràcia de neixer amb un cervell i una sensibilitat!

Cal entendre's. Fa anys que coneixem la

política del pitjor. No som nosaltres qui l'ha practicada ni excusada. Davant l'evidència decisiva, davant l'esfereïdor panorama del treball esclau, conegut de tothom, però ara reconegut públicament pel propi representant soviètic, els antifranquistes sincers no han de trobar excuses ni atenuants. No és qüestió d'escollir. Ni els uns ni els altres. Els esclavistes al seu lloc, a la urna funerària de l'home intermig, de la caverna, de l'era glacial, peça arqueològica que testifica els orígens tenebrosos de l'espècie i la persistència de la bèstia en l'estadi actual de l'evolució humana.

L'Estil i la Revolució

Una de les lliçons que potser haurà après el poble català en aquests anys d'abstinència política i de sàdica persecució serà que els radicalismes i la demagogia, quan no són una farsa, són una niciesia i una manifestació d'ignorància integral. Com el tifus i la verola, fa anys que han desaparegut dels pobles políticament madurs, i encara que algunes vegades es presentin amb eloquència pomposa, els mitjanament informats saben que la història no s'ha fet amb radicalismes, demagogia i heroïsmes gratuïts, sino amb conviccions clares i objectives i amb accions, sovint modestes, però sempre conscients, ponderades i de conseqüències segures.

De qualsevol cosa se'n diu una revolució i moltes vegades amb tota propietat. Els totalitaris moderns han gastat el mot fins a fer-lo gairebé inservible. Etimològicament tots sabem el què vol dir. La fantasia acumulada en la significació del mot des dels temps de l'Enciclopèdia va produir aquest fenomen de semàntica que, de fet, ja era una revolució. Car l'accident va convertir-se en substància, i el trasbalsament, el capgirament, en ideal finalista. Tan revolucionari resulta Washington o Bolívar, com Robespierre o Babeuf, com Lenin o Hitler, com Mussolini o Franco. La revolució, el capgirament, l'han fet tots, amb finalitats i amb resultats ben diferents, sovint contradictoris. Però un estudi aprofundit dels centenars de revolucions que s'han fet en el planeta des del descobriment d'Amèrica fins als nostres dies ens demostraria que almenys el noranta per cent han estat regressives i que del deu per cent de la resta només una ínfima part han estat útils perquè, de fet, eren indispensables.

Això vol dir que el progrés s'acomplia en l'ordre, en l'estudi, en el treball quotidià i en el desenvolupament de la consciència col·lectiva. Qualsevol intent o descobriment científic i pràctic ha produït canvis polítics i socials més positius i més durables que les subversions més agudes i més afortunades. La gran, la veritable revolució, s'ha fet a les escoles, a les universitats, i en els instituts científics i de tècnica. Aquesta és una veritat vulgar que molta gent oblida. Quan el progrés es realitza, la reacció somnia i prepara la revolució i té l'avantatge que moltes vegades els radicals de l'esquerra li donen la feina feta.

Ha arribat un moment, però, en que l'ho-

per
M. Serra i Moret

me de consciència política ha de meditar i comprendre el què és i com es fa la revolució. Si volem donar a aquest terme el sentit que li donaven els proclamadors dels Drets de l'Home, i el més extens i trascendent que li atribuïen els apostols del Socialisme, arribarem a la conclusió de que ens cal ser revolucionaris permanents, incorregibles, car és molt possible que ens trobem en contradicció amb els que diuen defensar els nostres mateixos ideals, amb els que parlen i actuen en nom dels nostres mateixos principis. Si per aplicar aquests principis s'ha de condemnar a la servitud tot un país i tot el món, potser resultarà que en el balanç de comptes la humanitat es convencerà que ha fet un mal negoci. En concret, del que es tracta és de saber si tenim la veritat absoluta i de si tenim dret a imposar els nostres principis per la força.

Aquesta ha estat i és encara la crisi de la democràcia. Si el Socialisme no té altre camí visible que la força, la democràcia sobra i no ens podem deixar que Franco i Salazar ens imposin per la força el seu sistema. En realitat, entre comunisme i imposat — encara que es digui socialisme — i feixisme, no hi ha més alternativa que la ponderació de les forces respectives. La lluita actual és, doncs, entre democràcia i totalitarisme — roig o blanc. El Socialisme europeu ha escollit el camí de la democràcia. No vol imposar uns principis i un sistema: vol establir-los, vol realitzar-los que és cosa completament distinta. D'això, des de fa anys, se n'ha dit despectivament « reformisme ». Aquesta mena de reformisme ha deixat més rastre que les revolucions violentes. De fet, ho ha infectat tot, i avui els Estats capitalistes es troben, de bon grat o de malgrat, en la ruta forçosa de les reformes, reformes fiscals i econòmiques que comporten millores socials probablement irreversibles. Sembla, doncs, que la revolució faci camí més segur seguint la via de les reformes, de la democràcia i de l'educació popular que no amb expropiacions massives i amb execucions arbitràries.

Posarem un exemple que tenim davant

dels ulls encara que molts dels nostres s'esforcen a ignorar. Uns quants anys de Govern laborista a la Gran Bretanya han reduït el nombre de milionaris, que era de 7.000 abans de la guerra, a 70. Als Estats Units, en canvi, en el mateix període, el nombre de milionaris ha passat de 37.000 a 155.000. S'enten per milionaris als efectes estadístics, aquelles persones que, després de pagar tots els impostos, disposen d'una renda anual de 24.000 dòllars o més. Hom podrà arguir que els Estats Units s'han enriquit al mateix temps que la Gran Bretanya s'empobria. No és aquest el cas. Espanya, en els dotze anys de regim franquista, ha perdut més del 60 per cent de la seva riquesa, com ho demostra l'estudi de la renda nacional que fa poc va publicar el Consell d'Economia; malgrat aquest empobriment general, el nombre de milionaris s'ha gairebé duplicat i alguns d'ells han decuplicat llurs fortunes personals.

La contrapartida de la sensacional disminució del nombre de privilegiats està representada per una elevació sensible en el nivell de vida dels treballadors i més particularment per l'organització de la seguretat social a la qual es destina el 25 per cent dels ingressos fiscals. Cal reconèixer que una bona part d'aquesta tasca de nivellació i de justícia social venia ja feta per governs anteriors a la Gran Bretanya però no hem d'oblidar que els laboristes havien tingut el poder dues vegades i que llur tasca parlamentària havia estat el motor de les anteriors reformes tributàries i de la institució dels serveis socials en els quals Gran Bretanya ha excel·lit i avantatjat sempre tots els altres països.

Un dels secrets d'aquesta progressiva nivellació de fortunes cal cercar-lo en la tributació. De cada 100.000 dòllars de beneficis, els impostos directes en deixen només que 17.874 dòllars al contribuent britànic, mentre que el contribuent nordamericà en guarda 53.597 dòllars. Més, per a completar l'estrangulació del privilegi, la nacionalització de les indústries bàsiques i el manteniment del racionament dels aliments essencials, col·loca els obrers de la Gran Bretanya, sino en un pla d'igualtat, almenys a un nivell satisfactori en relació al conjunt de la renda nacional.

Potser ens equivoquem, però confessem que la nostra rao no dona per a més. La tasca acomplerta per les forces laboristes

britàniques podrà no plaure a radicals i demagogs. Està feta en termes pacifistes, lentament, per la persuasió per la propagació de principis, dintre de la legalitat, sense violències ni efusió de sang. La víctima és el privilegi i no la persona el beneficiari és la població obrera i no uns quants « comissaris » ben plaçats que substitueixen el burges. No tenim la pretensió de convèncer ningú, però tenim el dret d'exposar la veritat que coneixem per experiència. Les

Societats Fabianes, ridiculitzades pels nostres extremistes, han fet més adeptes en mitja centúria que totes les violències verbals i aflictives que han commogut la humanitat en dues centúries.

Creiem en la revolució. Som partidaris de la revolució. Algunes vegades la revolució ha de ser necessàriament violenta car certes malalties reclamen tractaments d'urgència. Però el fonament de la medicina és la re-

constitució i el redreçament de l'orgaisme. Es qüestio de procediment, d'estil. Possiblement les Societats Fabianes foren un remei inadequat per a combatre la putrefacció franquista. Però, en el seu conjunt, la revolució envasitjada en termes de justícia social i de superació humana, reclama finor d'esperar, modelació cultural, ètica rigurosa, harmonia entre la paraula i l'acció, constància en el pensar i en l'obrar a través de dificultats de decepcions i adhuc d'injúries. Es, en termes concrets, una qüestio d'estil.

Naixença d'Europa ?...

Els grans esdeveniments històrics manquen a vegades de grandesa pels ulls dels contemporanis. Quan Lluís XVI reuni els Estats Generals, amb la única finalitat de votar nous impostos i d'alleujar la situació econòmica de la Monarquia, ben pocs — àdhuc entre els mateixos que es reunien — previen el caràcter grandios de la reunió, de la qual sorgirien un dia, sota la pressió dels esdeveniments i gràcies a la decisió d'alguns obscurs diputats, les llamarades de la Convenció i els principis de la Revolució Francesa.

Assistim aquest mes d'Agost a canicular, ho i llegint amb ulls lleugerament distrets les descripcions de la reunió de Strasbourg, a un fet d'importància semblant ? Es reunen a la capital d'Alsàcia els diputats de les dotze nacions que han de bastir aquest edifici europeu entorn del qual s'organitzarà la tercera força de Llibertat i de Justícia que hem demanat sovint els socialistes ?

Diguem-ho desseguida : de primer cop d'ull no ho sembla pas. Ni entusiasme popular, ni veus veritablement renovadores. Una Assemblea més ; una altra reunió internacional en la qual els representants de les diverses nacions procuraran, per la discussió, fer reeixir els egotistes interessos particulars que estan encarregats de defensar. Menys, encara, diran altres. Una cortina de fum, una Acadèmia del Bon Mot, on darrera la faranalla de la xerrameca europeïsta s'amaguen les altres veritats que toquem cada dia : la crisi econòmica, la preparació militar, la sotmissió a l'imperialisme americà, la continuació de la guerra colonial.

Quina d'aquestes versions és la justa ? Mallem-nos del primer cop d'ull i no ens deixem endur per les il·lusions. Examinem quina pot ésser la transcendència de la reunió del primer Parlament Europeu.

Que no es tracta d'un veritable Parlament ? Es potser la crítica més seriosa que fan els que en podríem dir escèptics formalistes. Reunió de Diputats elegits pels parlaments respectius, han de sotmetre's a la voluntat del poder que els ha nomenat. Hi hauran doncs, si realment es debaten problemes concrets, autèntics, (i hom pot dubtar-ne), una sèrie de minories nacionals defensant els interessos de la nació que els ha elegit i refugiant-se darrera la sagrada muralla de la sobirania nacional, per no acceptar l'acord majoritari, si mai un tal acord arriba a precisar-se.

Més encara : per a evitar que això no es produeixi, en realitat l'Assemblea resta en-

per Josep Pallach

terament sotmesa al Consell dels Ministres Europeus, els quals no fan res més que de defensar els punts de vista dels diferents governs nacionals.

Es ben evident que, en el terreny formal, aquesta versió és irrefutable. Però la realitat no és mai formalista, i en política, menys. Què és el que passa actualment ? Senzillament el que ve passant ja fa molts anys a Europa, i el que segurament ocorrerà cada dia un xic més. El principi de la sobirania nacional, proclamat pels convencionals i passat ja arreu del Continent pels exèrcits napoleònics, es velé en perill a cada tramuntada que sacsejava els edificis socials europeus. Els « afrancesats », de tot arreu, ho i proclamant-lo, intentaven fer-lo triomfar recolzant-se amb els correligionaris francesos. Els « patriotes » adversaris lluitaven o per defensar els vells privilegis, o contra la tirania bonapartista. Uns i altres cercaren ajuda sovint prop de les nacions estrangeres, gairebé sempre contra altres compatriotes. I després, durant tot aquest segle XIX que, al néixer, inventà el mot i la cosa, les famílies ideològiques del continent s'afirmaren constantment en tots els trastorns revolucionaris. No era encara el socialisme, cridant l'internacionalisme de la classe obrera i estrebant-lo sobre la comunitat d'interessos proletaris, però era la majoria, eren els liberals del 1848, esbandint en uns quants mesos, a tot Europa, les restes de la Santa Aliança, igualment « europea », ja ho hem vist, quan es tractava de defensar privilegis de l'aristocràcia.

I després — l'anàlisi marxista ho ha explicat prou bé — s'anuncien els temps de la burgesia europea i de la lluita aferrissada per la hegemonia industrial. D'una banda la sobirania nacional, les fronteres tancades als competidors estrangers, els drets de duana, mitjançant els quals els nous senyors de la Indústria s'asseguraven fàcilment uns mercats ; però de l'altre, aquests mateixos senyors barregen no únicament (el llustre de llurs noms, ans encara els capitals, en els càrtels industrials i en les noves societats financeres.

Minories nacionals, doncs, a l'Assemblea Europea ? Es possible que un socialista francès estigui més a la vora del Sr. Reynaud que d'un socialista belga ? O el Sr. Reynaud d'un socialista francès que del Sr. Churchill ? La resposta ens la dona el que està succeint

a Strasbourg. Els interessos morals i materials de les classes que lluiten en el pla nacional s'afirmaran en el terreny continental. Tot el problema — i no és pas petit — estriba en l'harmonització d'alguns d'aquests interessos, els quals — àdhuc dintre una mateixa classe i un mateix partit — són presoners de les estructures del passat. Aquesta, i no el grau d'interdependència i de poder de l'Assemblea, es la veritable qüestio de la qual dependrà el destí de l'esforç socialista per a la unificació d'Europa. Fins a quin punt el treballisme insular i el socialisme continental arribaran a coordinar llur esforç i els seus punts de vista ?

Si això ocorre, en efecte, si aquesta gran victòria del socialisme s'aconsegueix, la sort de l'Assemblea Europea serà segurament la sort de les grans institucions històriques. Embrio de Parlament avui, no són doncs pas els obstacles formalistes els que impediran fer-ne una veritable Assemblea continental, que serà la tribuna des d'on les forces que lluiten per l'alliberació social i política del continent faran arribar la seva veu fins als més isolats recons d'Europa.

Quina veu, però ? Preguntem-nos ho i trobem pel camí la segona crítica que ens oposen els escèptics i els adversaris.

Es possible avui una Europa independent, econòmicament i política ? No ha hagut de subordinar-se ja, fugint de l'imperialisme rus acovardida pels cops d'Estat estil oriental, al capitalisme americà ? ...

Paul Reynaud deia que els pobles reunits a Strasbourg podien posar una pancarta a la frontera : « Ací comença el país de la llibertat ». Per alguns d'aquests pobles, l'assertió és segurament excessivament optimista ; però, en fi, és cert que s'adiu a la majoria d'entre ells. Es prou aquest anunci ? No podria també posar-se'nhi un altre que diria : « Aquí continua el regne de la injustícia social i el desgavell de les crisis econòmiques » ? I si és així, fins a quin punt podem esperar els socialistes que som partidaris de la idea europea, convèncer les masses obreres, sense les quals aquesta idea no serà mai una realitat ?

Vegem ho poc a poc. Sotmesos al pacte de l'Atlàntic, empresonats per l'ajuda Marshall, arrossegats per la crisi americana inherent al sistema capitalista, dependents en els terrenys social, polític, econòmic ?

Tot això és veritat, però no és tota la veritat. La resta és que el moviment obrer ha combatut sempre, en totes les ocasions, per

anar escombrant els obstacles a mesura que es precisaven al seu davant. Mai cap victòria obrera, per revolucionària que fos o que es digués, no ha tingut el camp lliure a totes les realitzacions. Totes han hagut d'aferrar-se contra mil dificultats, han reculat, han fet concessions, han avançat amb un pas lent i desigual, exposant-se a totes les intempèries: la ideològica sovint, i sempre la històrica. Eixida de l'imperatiu mateix de l'acció, que la fa difícil i arriscada precisament perquè és acció, i no utopia. somni. La única cosa que pot exigir-se — i d'ací el nostre refus de veure en el comunisme una acció obrera emancipadora — és que aquesta dificultat, aquesta intempèrie, no provoqui un abandó, una traïció.

Per quins set sous ara, la marxa cap al socialisme hauria d'eludir el risc? I si l'eludeix, quina opció li proposen els que refusen « l'aventura europea »? El fàcil aixopluc sota les estructures nacionals, cada dia més desmanegades per la influència del capitalisme americà, o bé, simplement instruments del nacional-comunisme rus?

No hi ha opció, doncs, i la necessària defensa de les conquestes obreres (nacionalitzacions, Seguretat Social) només pot menar-se portant el combat en un pla superior, en un altre terreny que en l'estrictament nacional.

El socialisme, a la defensiva a totes les nacions europees — i àdhuc a la mateixa Anglaterra —, només podrà reprendre l'ofensiva desplaçant el camp de batalla i trobant la reserva de forces populars capaç de donar-li la victòria, si sap menar l'acció amb una perspectiva comuna i veritablement transformadora.

Forces populars, hem dit La gran empresa europea — repetim-ho — no es realitzarà sense una intensa movilització de les masses. La relativa indiferència actual obeeix a què avui la vida i les preocupacions dels treballadors ni tan sols semblen fregar, en la seva realitat quotidiana. L'acció europea. Corba de preus i de salaris, nivell de vida, reivindicacions vaguístiques, defensa de les nacionalitzacions, de la seguretat social, que té a veure això, aparentment, amb el que es discuteix a Strasborg? Gairebé res; només que — de nou — Strasborg pot ésser, en un moment propici, la gran Assemblea en la qual les forces socials europees, sota la pressió de la crisi capitalista prenguin consciència i clamïn als pobles d'Europa la necessitat de resistir, d'aguantar, i per no cedir, d'unificar els esforços i les voluntats avui desmaltades i disperses.

Reunir i harmonitzar els diferents processos industrials europeus, augmentar el volum de la producció, produir més barat i per un mercat extens, tot això és necessari per començar només a parlar d'Europa. Només una puixança hegemònica, enmig del dolor, dels sacrificis econòmics de l'opressió social, pot obtenir-ho: és el que intentà Alemanya. Però pot fer-se altrament, amb els pobles enduts pel fervor revolucionari que neix d'un gran perill, d'aquesta ensulciada social que s'anuncià el 1929 i que ara amenaça repetir-se.

El bolxevisme — no és cap secret — espia els símptomes d'aquesta crisi, convençut que els preliminars seran decisius per a la vida o la mort del capitalisme. Nosaltres també ho sabem. I sabem que si en aquell moment existeix a Europa una primera línia de de-

fensa — social, no militar —, indicant la direcció a seguir per a evitar una guerra horrible i absurda de destrucció de la riquesa que el capitalisme no sap com escolar, l'evolució del moviment sindical americà pot conduir el món a donar el pas decisiu capaç de liquidar les contradiccions en les quals es debat. Es d'aquesta acció del moviment obrer del país econòmicament puixant, que depèn sobretot el que ocorrerà aleshores; és cert. Però és possiblement la nostra pròpia acció la que encarrilarà la lluita i la consciència d'aquest moviment obrer. I aquesta acció podrà precisar-se a l'Assemblea Europea.

« Que se'ns digui quins són els comuns interessos dels Turcs i dels Noruegs » deia recentment un periodista adversari d'aquesta Assemblea. Heu-los ací, i potser no és lluny el dia en què aquests interessos s'afirmaran amb tota la passió de les forces socials desencadenades per un sistema econòmic que ni té control ni coneix la raó. Quan arribi aquest moment els socialistes europeus diran el camí a seguir a les masses obreres del continent, que altrament poden obeir a les consignes soviètiques. I, més encara, podran adreçar-se en nom d'Europa que seria la primera víctima, als altres pobles dels altres continents per a bastir plegats l'edifici internacional socialista que assegurarà la pau i el benestar.

Heus ací perquè els socialistes han de ser a Strasborg i perquè, malliant-nos de les llambregades lleugeres, pensem que aquest mes d'Agost potser serà marcat amb pedra blanca, quan la Història reculli les dates dels grans esdeveniments socials del nostre temps.

Els i nosaltres

per Pere Foix

Un bon amic meu que de Barcelona estant m'envia sovint diaris i revistes d'allà baix, m'acaba de trametre un Almanac de Catalunya de l'any 1929 i un record caòtic i turbulent m'ha rejevenit de vint anys. Llegint l'Almanac full rera full, he sentit dins meu el paisatge de muntanya, he vist amb els ulls de l'esperit la blavor mediterrània i el tumult de la gran ciutat, de la nostra Barcelona, m'ha fet tremir d'emoció acumulant enyorances de fets que ressonaven en l'ànima catalana dient-la a magnífiques llusors, a ardides actuacions que són el tresor dels pobles capaços de dur-les a terme.

Figures il·lustres de Catalunya desaparegudes les unes, vivents les altres i algunes d'aquestes darreres que en el 1929 exalçaven Catalunya, ara fan vida en la ignominia indecorosa de la gent servil que prodiga reverències al tirà. Tanmateix fa basarda de veure com gent sense escrúpols i que el 29 cantaven en prosa i en vers les glories de Catalunya, ara saluden la presència de l'invasor amb una desinvoltura esglaiadora, àdhuc amb el gest repulsiu de la cortisania.

I és que en la política i en la literatura, més sovint que en altres activitats, sorgeixen persones obsessionades en assolir la celebritat sigui com sigui. En els polítics de talent i honestos com en els artistes de la paraula escrita, l'ansia de renom té una justificació plausible. Però massa sovint ens topem amb individus als quals no se'ls pot negar el talent i fins una certa gràcia en plantar-se al davant de la filera, baldament siguin desconeguts i in-documentats.

Hi ha subjectes dignes de llàstima a causa del propi concepte de grandesa expressat on i com poden. Són dominats pel narcisisme. La seva imatge reflectida en les aigües transparents dels rius, a voltes enganyoses, els fa creure en una bellesa física que, de retruc, confonen amb l'agilitat espiritual. I aquesta mena d'homes tenen d'ells mateixos un concepte tan enlairat, que si tinguessin

nervis podrien estripar-se les vestidures si el comú de la gent — menyspreable davant la seva altívola presumpció — gosa negar-los els dots que creuen posseir, i dels quals estan perdudament preats. Qui pot menystenir el pagat de presumpció, si es creu ésser el centre de l'univers? Si l'enfolit per manies de grandesa tot ho sap, tot ho preveu i té la vareta màgica per a guarir tots els mals, qui pot gosar negar-li importància i saviesa?

Si alguna vegada els més il·lustres polítics del món s'aventuren a expressar una idea respecte a qualsevol caire de la política internacional, posem per cas, ja veureu com surt el presumit proclamant sense embuts que tot allò que poden dir avui els capdavanters de la política de París, de Londres, de Washington o d'Addis Abeba, ell ja ho havia dit i proclamat fa anys. Es audaç fins a la demència i es lamenta que no facin cas de les seves idees genials. I també és esclau del propi amor, car no s'adona de les atzagaiades i besties que presenta com a veritats infalibles, i que són la burleta

de la gent sensata, que sap mesurar les paraules propies i sotmetre les idees alienes a una assenyada consideració mental. Son dignes de llàstima perquè els seus instints de grandesa venen a ser una mena de rau-rau que els burxa les entranyes des de la seva infantesa.

Quants n'hi ha d'aquests subjectes, ara, a casa nostre! I fent ostentació d'una falsa generositat, volen expressar la seva commiseració vers els expatriats que no es dobleguen davant la dissort. Pobra gent! Pobra gent, perquè mai no podran

comprendre que els exiliats, tot patrimoni perdut, serveixen l'orgull mantenint lluny de la terra en que nasqueren, el foc sagrat de la Pàtria.

I ells viuen allà i no veuen Catalunya, no senten Catalunya, ben al revés del desterrat que guaita Catalunya i viu del seu record, que és el guiatge de la seva conducta, perquè una conducta exemplar, sap que honora la Pàtria. I lluny de casa, l'expatriat sap dir amb veu ben alta: ans morir d'enyorança que viure en la ignominia. Ells, això no ho entenen perquè

per ells, només compta la matèria.

Els que tenim la llar perduda, passem l'exili mantenint la frescor dels ideals a desgrat que els cabells se'ns van tornant blancs, i tenim prou alé per viure enaltint Catalunya, tant com ells, els d'allà baix, la bescanten i l'embruten.

Entre ells, els botiflers, i nosaltres, hi ha tanmateix una diferència. Ells viuen a la Pàtria vençuts i cap baix, i nosaltres som triomfadors i vivim amb el cap ben alt i el cor assolegat.

Mèxic, agost del 1949.

Pinzellada

Adés el sol encara bleia les pedres. Ara ha donat el tomb de la serra i només les costes del cim en reben el bes darrer. Es l'hora de les ombres. El capvespre que romanía amagat entremig del fullam i dels matolls, talment un vel de misteri, s'alça fins al cel i apaga de la vida cridanera tot el brogit i tot l'enrenou. Una nova música envaeix, però, el nostre Raillat — aquesta mena de mon perdut, brofec i esquerp, immens, com l'esquena dels bous que poseim i que porta per capell la mole de pedra grisa que en diem la masia. Tan acollidora, potser àdhuc sensual i plena de tebior humana — el gran concert de les aranyes i que molta gent creu, erradament, que el fan els grills. Estem en plena harmonia de la diversitat. Reclus hi veia clar. Tots a una! Es questió de donar entrada al regne de la nit. Heus-les aci, les clarors llunyanes! I ara, tota humanitat és contra natura. Benvingut el repos!

El jorn és nat i el dringar dels esquellincs ja diu bon dia. A la feina! Diuen que a pagés la feina és fatigant. Potser s'erren els que així parlen. Potser — per-

per **Enric Brufau**

que ha estat de moda — ells també han dit mal d'aquesta mena de labors i àdhuc han criticat i ridiculitzat els pagesos. Es així com hem anat allunyant, massa sovint, els nostres germans de causa. Ara, jo hi visc. Els tracto cada dia, a cada instant, converso amb ells, discutim a vegades, però més aviat escolto aquests companys reposats que saben més coses que jo, que em donen pausadament lliçons... Sense voler, vull dir, còndidament, alguns cops he manifestat l'admiració que els servo. No he pogut estar-me de dir les-hi: « Però, com pot ser que us recordeu de tantes coses? Si ni amb deu vides se'n poden aprendre tantes! » — « Veureu, m'han respost, ens ho passem de pares a fills, i com que se'n aprenen cada dia! »

Seguem una mica tard. Gairebé tothom de la rogalia ja ho ha fet. Què voleu? La

gent de les viles no hi entenem gaire. Avesats a menjar el pa pastat i cuit, les collites que el fan possible, l'esforç dels companys pagesos que ho fa realitzable, ens agrafa una mica a deshora. Arribem, com vulgarment es diu, a misses dites. Amb bona voluntat — i aquesta no ens manca — farem com els altres. El bonic de tot aquest procés és el profund sentit cooperatiu de la gent de pagès. No els ho demanavem pas, però res hi fa, ens han volgut ajudar, vulgues que no, a avançar la feina. I aci, una altra exclamació meva: « No sé pas com un pagarem tanta gentillesa! » La resposta del més vell ha estat fàcil i suau, semblava una volva de neu que caigués del cel: « Sempre ho hem fet a torna jornals ».

Torna la nit, però les ombres es retorcen en flames. El crit sinistre ressona per les valls:

Foc! Foc!

Ara prenem el nostre lloc en els rengles dels defensors i entrem en la solidaritat de l'esforç i de la tragèdia.

Noves d'Espanya

EL PEIX INTRÈPIT. Si Franco no torça el ganyot, no és pas que la natura no hi faci tot el que sap. Lixut, inundacions, incendis, explosions, erupcions volcàniques, tot es belluga des de que Franco ha posat els espanyols sota la intercessió de la Verge del Pilar i de Santiago de Compostela. Franco no se'n fia, però, i prefereix no ariscar se. De tard en tard, surt amb l'automobil blindat que li va regalar Hitler i medita sobre la gloriosa fi del Fuhrer, tristement oblidat de la història. De totes maneres, la guarda mora el vigila de prop pel que pogués venir.

Però el minúscul dictador té dret a un modest esplanai després de signar tantes penes de mort.

Enclaustrat a San Sebastian i incòpac de ficar els peus a l'aigua en tot l'estiu, agafa una barca plena de policia terrestre i marítima i se'n va a pescar. Aguanta la canya, estirat, com un homenet. Un peix ho veu i cuita a picar l'am. Franco estira, decidit, però el peix tiva més fort. Naturalment, per petit que sigui, el peix guanya, capbuça el dictadoret dintre de l'aigua, i diu als espanyols: « Ja ho veieu! » Es un moment d'emoció que pot decidir la sort d'Espanya. Si Franco hagués estat sol, ja fora tot dat i beneït. Però porta policia a dojo, i bons nadadors. I aquests estiren a l'aigua i salven el salvador d'Espanya. Alabat sia Déu!

EL PORC ESPANTADIS. L'Espanya franquista, a més a més d'ésser un presidí, és un estable. La gent fa deu mil filigranes per a menjar i les escombraries van escasses. Tothom qui pot cria aviram, conills, cabrits, porcs i altres bestioles pels pisos de les ciutats. Els gossos i els gats disminueixen, com la vianda i com el pa que Déu n'hi do.

Un pobre jornalier d'Alacant que vivia en un tercer pis d'un carreró cèntric criava el seu porquet amb la il·lusió de poder donar algun dia una mica de greix i un tall de llem a la mainada. Entre tant, el porc jugava amb els infants i feien

mesa redonda en el tercer pis de la barriada cèntrica. Hom pot imaginar-se les delícies de la convivència i els perfums exquisits en aquest estiu inclement i inacabable.

Tot anava com una seda, fins que va arribar el 18 de juliol i els llepa-culs de l'Ajuntament governatiu varen voler commemorar el *glorioso levantamiento* amb un castell de focs. Era de nit i el cel d'Alacant estava serè, com sempre. Les finestres dels pisos estaven obertes per veure si pescaven un alè d'aire i comencen a esclatar p'tards i a xiular coets i a caure pomells d'espurnes de tots colors i la gent embadalida a cridar ai...! I el porc s'espanta pensa que els militars n'hi faran alguna, i corre amunt i avall del pis, enfollit, espantat i veu nna finestra oberta, i fa un va i tot, i es tira per la finestra i cau sobre una pobra dona que badava amb un pam de boca oberta i la deixa estabornida, al pas de la mort. El pobre jornalier d'Alacant ha perdut el porc i fa cap a la preso, com un *rojo* qualsevol, però es probable que se li quedin el porc, que facin la festa els policies, i que ell i el seus fills es quedin amb l'ai...! d'aquella nit memorable i tràgica.

•••

CAPTAIRES. Espanya ha estat sempre un país de captaires, de sopa boba i senyors tronats. I ara ho és més que mai. Capten els pobres i capten els rics, i capta, sobretot, de porta en porta, el rei dels captaires, el ministre Martin Artajo. Quan li engeguen la porta pels nassos, el líder d'Acció Catòlica, insisteix. hi torna fins que li atien els gossos. Ell és de la casta dels que pido- len a la porta de les esglésies i que persegueixen els turistes fins que agafen un taxi i s'escapen.

Pero els captaires professionals, quan no reben almoina a les bones, s'inventen algun truc per a forçar-la d'una manera o altra. El darrer truc de Martin Artajo és típic de l'Espanya de l'estraperlo, del suborn i del *chantage*. Hom no sap si la idea és original o ha estat una sornegueria gallega del *Caudillo por la gracia de Dios*. El cas és que veient que França feia l'orni en matèria de crèdits, varen ordenar una investigació comptable a les mines de Penarroya i altres empreses importants franceses d'Espanya i varen trobar el que havien de trobar, desfalcs a dojo en matèria de tributació. Això es troba sempre que es vol. Però en comptes de substanciar responsabilitats i castigar el desfalc — si és que existia — el ministre d'Afers Estrangers, Martin Artajo, va fer saber a la diplomàcia francesa que cap de les empreses seria molestada si algun banc de França concedia crèdits per a la compra de material ferroviari.

I tot seguit el senyor Mateu — l'ex-alcalde de Barcelona — va venir a França a fer gestions. Va sortir un decret donant al senyor Mateu categoria d'ambaixador i com que aquest subj-cte està relacionat i adhuc vinculat a diverses empreses internacionals va poguer convencer a la Banca de París i dels Països Baixos d'atorgar un crèdit de 15.000 milions de francs al Banco Hispano-Americano de Barcelona. El senyor Mateu volia que aquest èxit restés callat de por que no se'n anés tot en ori, però Martin Artajo li va voler donar publicitat pels fins de propaganda i per a pressionar els Estats Units i Bèlgica amb l'exemple d'una banca francesa.

La cosa ha quedat penjada i l'exèrcit dels captaires continua el setge i el *chantage*. O ens feu el préstec, o seguim expedient a les empreses franceses. Un grup d'industrials belgues de la Fàbrimetal ha anat a Espanya per veure si passaven davant dels francesos i han acordat en principi un préstec al nou per cent d'interès, amortitzat en or i en dolars. Extracta de servir 5.000 vagons de ferrocarril i facilitar plans i maquinària per a la fabricació d'altres 10.000 a Espanya on el material ferroviari està literalment liquidat. I així estan,

banquers francesos i industrials belgues, fent la figuereta a Franco i tractant d'emportar-se les engrunes que resten a la terra dels captaires. I ningú no és capaç de treballar, de fer vagons, pistes d'aviació, reparació de carreteres i altres cosetes elementals que tothom sap fer, que es fan a tot arreu i que abans de la *salvació* d'Espanya es feien

Moviment Socialista Català pels Estats Units d'Europa

El Moviment Socialista Català pels Estats Units d'Europa ha començat a publicar el seu Butlletí el primer numero del qual és una síntesi històrica i una exposició gràfica de tot el que s'ha fet en aquests darrers anys en pro de la gran idea de crear una Europa Unida. Constituit a començaments d'aquest any el Consell Federal Espanyol del Moviment Europeu, d'ell forma part el Consell Català i dintre d'aquest té posició prominent el Moviment Socialista Català pels Estats Units d'Europa. La Comissió organitzadora està integrada pels nostres companys Enric Gironella, Jordi Arquer i Josep Pallach. L'adreça del MSEUE és 41, boulevard Magenta Paris Xme, on poden enviar-se les adhesions.

Els nostres lectors saben que el Moviment Socialista de Catalunya s'ha mantingut a l'avanguardia d'aquesta generosa empresa de crear el clima indispensable que faci possible la unió d'Europa en la seva ascensió vers el socialisme. Companys nostres han pres part en els Congressos internacionals organitzats amb aquest fi en febrer de 1947 a Londres, juny del mateix any a Montrouge i juny de 1948 a Puteaux. Sense que la nostra organització s'hagi de confondre amb el Moviment Socialista Català pels Estats Units d'Europa, les nostres simpaties i la nostra sincera cooperació alentaran aquest Moviment. Aquest fou un dels acords unànims del nostre darrer Consell de Coordinació celebrat a Toulouse.

D'altra banda, ens plau haver aportat des del primer moment el nostre modest concurs a la gran empresa de l'Europa Unida. Els resultats comencen a tocar-se i la reunió del primer Parlament Europeu a Strasbourg, malgrat les naturals limitacions i malgrat la diversitat de tendències, ens permet d'aferrar les nostres esperances en la feliç conjunció de pobles que superant les fictícies divisions estatals arribin a crear el poderós organisme de la llibertat civil i de la justícia social sota el signe de la diversa i fecunda cultura europea.

normalment en el país. Ara, segons es veu, ho han de fer tot les empreses estrangeres, amb diners estrangers, amb tècnics estrangers.

L'esverit del captaire, engandulit i estèril, ho envaeix tot. Els crèdits estrangers, sobretot nord-americans, són l'obsessió dels captaires. I així gasten els darrers dolars que els resten, posant anuncis de plana sencera en els diaris de Nova York i pagant, entre altres, cinquanta mil dolars anuals a l'agent parlamentari Charles Patrick Clark per a que capti vots de diputats i senadors a favor de Franco. L'organització de la mendicitat, de l'estraperlo i la tuberculosi són, ara com ara, la única realització del règim franquista.

•••

LA SANTA ALIANÇA. A Franco li ha sortit un poderós aliat que en aquests moments es troba de visita al paradís franquista i se li tributen honors imperials com si es tractés d'Alexandre o Cesar. Aquest personatge pin'oresc és el rei Abdullah de Transjordània. Si algun lector no ha sentit mai parlar d'aquesta primera potència, el posarem al corrent. Es tracta d'un desert a l'est del riu Jordà, entre Palestina i l'Iraq, on viuen uns 400.000 beduïns en coves o tendes fetes de cuirs de cabra, que no tenen memòria d'haver fet mai un àpat ni d'haver estrenat mai unes espadenyes.

El senyor Abdullah Ibn Ul-Husseïn és el fill segon de l'emir Hussein del qual el cèlebre coronel Lawrence va servir-se per a fer la guerra als turcs durant la primera guerra mundial. Els britànics feren el seccionament d'aquelles terres àrides per tal d'acontentar els fills de Hussein. Abdullah es va proclamar rei ell mateix, amb solemnitat, fa cosa de tres anys, i des d'aleshores parla de la Gran Síria, ço que vol dir constituir un sol Estat àrab del nord amb el que avui són les repúbliques de Síria i Líban, els reialmes d'Iraq i Transjordània i la Palestina àrabiça que encara no és de ningú. Es clar que Abdullah pensa que si el somni de la Gran Síria arribés a materialitzar, ell seria el sobirà del gran reialme àrab del nord i podria cobrar les *royalties* del petroli que exploten britànics, holandesos, francesos i nord-americans i que és la única riquesa d'aquelles terres miserables i semi-desertes. Però com que son molts que pensen el mateix, no és probable que el somni de la Gran Síria es realitzi i, en tot cas, el senyor Abdullah trobaria abundància de competidors.

Aquest és el gran aliat de Franco i el seu il·lustre visitant. Franco li pot parlar de l'Espanya imperial de les grans conquestes realitzades des que va pujar al tron *por la gracia de Dios*, i l'altre li parlarà de la Gran Síria, passaran revista a la guarda mora i a soldats mal vestits i mig descalços, i es concertaran *secretament* a que si no arriba aviat l'or americà que tots dos esperen haurà arribat l'hora d'esbrinar quin gust té l'or de Moscou.

•••

Per ara, no hi ha més noves que aquestes si es descompta les noves que no són noves, com les agafades nombroses de ciutadans, les condemnes a mort, les misses solemnes, les missions catòliques, les romeries, les curses de braus, discursos, contra la franc-masoneria i les doctrines liberals les fallides, els tancaments d'industries i l'atur forços. En algunes empreses que encara poden sostenir el personal, els obrers es passen el dia jugant a cartes. És una delícia! En aquest clima tòxic no té res d'estrany que els persistents rumors de la reinstauració de la monarquia amb el beneplàcit de Franco tinguin l'encant d'una aurora boreal en les soletats tenebroses del pol. També els paralitics volen canviar de jeia. Hi tenen dret!

Les xifres canten

El ministre del Govern de la República a l'exili, Felix Gordon Ordas, va donar a la ciutat de Mèxic els dies 23 i 24 de juny darrer dues conferències sobre la situació econòmica i financera de l'Espanya franquista amb gran acopi de dades fidedignes i amb una objectivitat remarcable. No és pas que les conferències del senyor Gordon Ordas puguin dir-nos gran cosa de nou, però just és reconèixer que estudis complets i documentats com el seus ajuden a comprendre als més obtusos i recalitrants els *beneficis* de tot ordre que han reportat a Espanya les dues dictadures militars que ha sofert en la present centuria i que, per desgràcia, encara està soffrint.

No es per demes recordar que els sis anys de dictadura de Primo de Rivera varen augmentar el deute públic en 4.403 milions de pessetes, xifra fantàstica en aquella època i causa directa de que la pesseta perdés la meitat del seu valor en els mercats de divises. A part d'aquest augment catastròfic del deute, Primo de Rivera no va deixar el més petit augment de riquesa ni de renda nacional i ni tan sols una petita millora en l'ensenyament primari, secundari, tècnic o científic. El primer balanç és, doncs, simplement ruïnós des de tots punts de vista.

El deute públic no va augmentar durant els cinc anys de la República. Tampoc va augmentar la circulació de bitllets i en 1° de juliol de 1936 el balanç del Banc d'Espanya donava un total de 2.202 milions de pessetes or en caixa i 301 milions en comptes a l'exterior. Existien, a més a més, 669.152.958 pessetes en plata. La situació financera d'Espanya, malgrat els excessos de la dictadura de Primo de Rivera, no era pas desfavorable abans de la sublevació militar. La riquesa del país es xifrava en 271.259 milions de pessetes i la creixent producció agrícola, el desenvolupament normal de la indústria i la relativa animació del mercat interior feien preveure una estabilitat, modesta, però encoratjadora.

Gordon Ordas, després d'algunes consideracions, estima les pèrdues ocasionades per la guerra civil en 50.000 milions de pessetes. Aquest càlcul és molt discutible. El professor Bonilla l'estimava en 70.000 milions i tampoc pot dir-se que sigui aproximat. Les conseqüències di-

rectes en termes de despeses, destruccions, pèrdua de vides humanes i contracció del mercat exterior son relativament calculables. No creiem exagerat de dir que la riquesa d'Espanya va reduir-se en un terç per causa de la guerra civil i que la disbaixa de la dictadura actual ha acabat de reduir-la a menys de la meitat. Podríem posar gran quantitat d'exemples en favor d'aquesta tesi però la misèria del poble espanyol és prou eloquent per a estalviar-nos la demostració. Evidentment el nivell de vida del treballador ha descendit a menys de la meitat del de 1936 i això és una indicació claríssima del volum descendent de la riquesa circulant.

Cal també tenir en compte el valor real de les xifres segons que la riquesa sigui productiva o es torni parasitària. El pressupost general de l'Estat que era de 4.841 milions en 1935, darrer de la República, ha arribat a 16.626 milions en 1949. Si aquest augment exorbitant de despeses s'apliqués a la reconstrucció, al foment de la producció o dels transports i comunicacions, potser no caldria alarmar-se. Però es dona el cas que l'exèrcit i l'aparell repressiu de l'Estat consumeixen més del 60 per cent de les despeses públiques i que escassament un 20 per cent es destina a despeses útils i enaara fent la concessió de que sigui útil l'ensenyament que es dona a les escoles elementals i superiors on pràcticament res no s'ensenya a part de la *historia sagrada*. Basta examinar les xifres que donem a continuació i que figuren el pressupost de 1949 :

Forces repressives	8 725.658.269	94
Falange.....	44.475.899	03
Deute públic.....	2.394.494.642	35
Classes passives...	615.586.920	»

Total 11.780.215.731 32

Ja hem dit que el pressupost era de 16.626 milions entra els quals hi trobem d'antuvi una xifra global decididament negativa de 11.780 milions. Hauríem de fer concessions molt generoses per a poder creure que els 4.918 milions restants del pressupost poden entrar en la qualificació de despeses útils. Així, no és es-

trany que examinant les xifres del capital mobiliari que circula a Espanya ens 'robem, en octubre de 1947, que de 96.516 milions, 55.650 son invertits en deute públic i només 40.866 en valors privats. El règim de Franco arribarà a realitzar aviat aquell ideal, que alguns confonen amb el socialisme, de que tota la riquesa mobiliària del país sigui convertida en deute de l'Estat, la forma més directa i més segura del viure de renda i d'exploitar el treballador sense que pugui presentar reivindicacions de cap mena ni tingui el dret de vaga.

Tampoc no és gens estrany que la situació actual de la hisenda pública sigui tan precària. El balanç del Banc d'Espanya corresponent al 30 d'abril darrer donava com total d'existències d'or, calculat en pessetes revaloritzades, és a dir, un terç de les de 1936, la xifra de 1.046 milions i 497 milions de plata. Això representa, en el seu valor real, menys de la quinta part de les reserves existents en 1936, i en canvi la circulació fiduciària es xifra en 26.014 milions de pessetes, o sigui cinc vegades més que en 1936. No és pas, doncs, exagerat calcular un valor a la pesseta d'una dècima del que tenia l'any 1936, abans de la sublevació militar calcul que ve confirmat per l'índex dels preus. Encara hi ha una altra circumstància agravant i es que el poc or que restava a Espanya ha trobat el camí de l'emigració i des de la publicació d'aquell balanç han sortit d'Espanya 256 milions de pessetes or.

Per la nostra part, sense que deixin de commoure'ns els desastres que ocasionen a tot Espanya les dictadures militars, no podem deixar de pensar en la ruina de Catalunya, més accentuada que la de cap altra regió d'Espanya. Examinant les xifres de rendiment de l'impost sobre la renda de l'any 1947, trobem que del total de 225 milions, la *província* de Barcelona va furnir-ne 65,8, mentre que Madrid en donava 38,9, Viscàia 22, València 10,9 i Sevilla 10,2. Aquestes proporcions ens diuen qui és que paga preferentment la « festa » : Catalunya ! El procés de l'economia franquista, quan puguin fer-se balanços ben acurats, veurem que haurà estat, clara i simplement, el de devorar Catalunya. Es dirà que, en realitat, era dels pocs talls que restaven a consumir en mig de la gran misèria espanyola. Potser sí, però això no es cap consol pels catalans que, amb la perpetuació de Franco, poden vessllumar amb certesa un pervindre que els assimilarà a les famoses *hurdes*, orgull de la civilització imperial castellana.

VIDA SINDICAL

Per la creació d'una Internacional Sindical lliure

Els dies 25 i 26 de juny darrer va reunir-se a Ginebra una conferència de representants dels sindicats autènticament lliures de tot el món i va acordar la constitució d'una nova central mundial lliure de les ingerències comunistes i de les forces catòliques. Es trobaren representats els Secretariats professionals internacionals i trenta vuit centrals sindicals nacionals. Va presidir la Conferència el conegut company de Bèlgica Paul Finet.

La nota sobresortint de la Conferència fou la unitat manifesta del moviment sindical dels Estats Units en el propòsit d'accelerar la constitució de la nova internacional obrera. George Meany, secretari-tresorer de la poderosa American Federation of Labor, va sentar els principis fonamentals en que hauria de basar-se el nou organisme :

1. — El buit que actualment existeix en el camp de les relacions internacionals dels moviments sindicals cal omplir-lo amb la unitat orgànica del sindicalisme lliure. Cal enfrontar-se amb l'amenaça del totalitarisme i lluitar per a fer-la desajareixer per mitjà de la unió de les forces sindicals no infeudades al comunisme.

2. — La política de les grans potències, sigui la que sigui, ha d'ésser eliminada completament del nou organisme. Els drets i prerrogatives de les centrals sindicals grans o petites han d'ésser reconeguts sense reserves.

3. — Els Secretariats professionals internacionals hauran de participar des del començament en l'organització del nou organisme sindical mundial a l'objecte de mantenir i garantir llur autonomia i les bones relacions entre les dues organitzacions internacionals.

4. — Cal crear una organització efectiva-munt mundial, no pas circumscrita a l'Europa o a l'Amèrica del Nord, que englobi de fet l'Àsia, l'Amèrica del Sud i l'Àfrica.

Després de les intervencions dels delegats de les principals organitzacions representades a la Conferència va nomenar-se un comitè encarregat de redactar un projecte d'estatuts i preparar la convocatòria d'un congrés internacional. Formen aquest comitè : Léon Jonhauz (França), Giulio Pastore (Itàlia), Arthur Deakin (Gran Bretanya), Irving Brown per l'A. F. of L. i Michael Ross per la C.I.O. (Estats Units), B. A. Croskey (Austràlia i Nova Zelanda), D. N. Sen (Índia) Khosrow Hedayat (Iran), R. M. Haldane (Unió Sudafricana), Bernardo Ibanez (Amèrica llatina), Evert Kupers (Bènelux) Eiler Jensen (Països escandinaus), J. H. Oldenbrouck pels Secretariats professionals internacionals, president el Comitè, Paul Finet de Bèlgica, i actuant de Secretari Tewson d'Anglaterra.

La declaració de principis adoptada per la Conferència de Ginebra proclama com tasques propies del sindicalisme lliure internacional la lluita per la conservació de la pau ; ajuda a la creació i l'acció d'organismes sindicals en els països menys desenvolupats del punt de vista econòmic i social ; cooperació amb els organismes internacionals (gubernamentals i no oficials) en interès de l'acció per la realització dels objectius de la nova organització sindical internacional com son

Una crida important

La Federacion Española de Deportados e Internados Politicos ens prega la inserció de la crida que amb gust traduí i publicuem per l'alta qualitat de les signatures que l'avalen i pels fins humanitaris i democràtics que la inspiren :

« Un Comitè d'ajut i protecció dels democrates espanyols acaba de constituir-se per iniciativa de la Federació Espanyola de Deportats i Internats Polítics. Aquest Comitè es proposa com única finalitat ajudar les víctimes d'una injustícia històrica que va perpetuant-se gràcies a la complicitat o el silenci dels que disposen de mitjans per a donar-li fi. Els homes que componen el Comitè es creuen en el deure de limitar en la mesura que d'ells depengui les conseqüències d'aquesta injustícia. No poguent restaurar encara la llibertat a Espanya i amb el fi d'assegurar el pervindre d'aquesta llibertat, volen, almenys, preservar les vides espanyoles que la defensen. No plantegem ací cap qüestió d'ordre polític, sino la solidaritat dels homes lliures. A aquests homes lliures, sigui la que sigui llur ideologia, el Comitè els crida al seu costat a fi de que es manifesti una força internacional que ajudi a preservar tot el que es pugui d'aquesta Espanya reclosa en les presons o dispersa a l'exili que és per nosaltres la veritable Espanya. »

Signen : André Gide, François Mauriac, Albert Camus, J.-P. Sartre, Remy Roure, René Char, Ignacio Silone, Carlos Levi, Georges Altman, Claude Bonrdet, André Breton, Georges Orwell, Pau Casals, Fernand Dehousse, Jef Last, Henriette Roland-Holst i C. Schilt.

Les adhesions i els donatius a l'adreça de la F. E. D. I. P., Consell Nacional, 51 rue de Boulainvilliers, Paris XVI.

el progrés i el benestar dels pobles i la salvaguarda dels drets humans fonamentals ; atenció molt particular pels interessos econòmics, socials i culturals dels països castigats per la darrera guerra mundial procurant reconstruir llurs economies ; acció amb vistes a assegurar treball per tothom i el millorament de les condicions de vida de tots els pobles, en especial els d'aquells que es troben més endarrerits i no s'administren els mateixos ; relacions íntimes entre les organitzacions sindicals lliures i democràtiques de tot el món.

La Conferència de Ginebra va adoptar una resolució especial expressant la seva solidaritat amb el poble espanyol en la lluita per les llibertats democràtiques i els drets sindicals :

Unio General de Treballadors

Secretariat de Catalunya a l'exili

El dia 7 de juliol s'han possessionat de llurs càrrecs els companys elegits ultimament per a formar part del Secretariat de la U. G. T. de Catalunya a l'exili.

El Secretariat ha quedat constituït de la manera següent :

President : Amadeu Gil.
Vice president : Lluís Buron.
Secretari general : Pere Bigatà.
Vice-secretari : Emili Bagués.
Tresorer : Joaquim Perez Guevara.
Solidaritat : Pau Cosido.
Propaganda : Josep Catalan.

El Secretariat de l'Exterior representació autèntica del que en la mateixa Catalunya lluita i combat sens treva per a fer desaparèixer el règim d'opressió a que esta sotmès el nostre poble, com així mateix, per la recuperació de les nostres llibertats i millores socials ; tindrà com a missió principal la d'orientar i dirigir a tots els companys catalans ugetistes de l'exili que estan amb nosaltres, i també la d'incorporar a l'Organització a tots quants vulguin acceptar voluntariament la nostra disciplina.

Adrecen la correspondència al Secretari general, company Pere Bigatà, 71, rue du Taur, U. G. T., Toulouse (Hte-Gar).

Les Trade Unions i el comunisme

El Congrés de les Trade Unions britàniques que acaba de celebrar-se a Bridlington ha aprovat per 6 258 000 vots contra 1 017 000 la separació de l'organització sindical britànica de la Federació Sindical Mundial dirigida per elements comunistes i la seva adscripció a la nova internacional sindical en vies de formació : i per 6.746.000 vots contra 760.000 l'actitud adoptada pel Consell general dels sindicats contra la influència comunista que ha estat la causa de les vagues no oficials que darremament s'han produït a Gran Bretanya. Els treballadors britànics es refusen a deixar-se comunitzar i estan resolts a fer triomfar el Govern laborista en les vinents eleccions generals.